

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 10.670 van 28 april 2008
in de zaak X II**

In zake: 1. X
2. X
Gekozen woonplaats: X

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken, thans de minister van Migratie- en Asielbeleid.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Macedonische nationaliteit te zijn, op 29 februari 2008 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 21 januari 2008 waarbij de aanvraag om toelating tot verblijf op basis van artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard en van de bevelen om het grondgebied te verlaten, aan verzoekende partijen ter kennis gebracht op 30 januari 2008.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 1 april 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 april 2008.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter Ch. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat S. SAROLEA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST :

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

1.1. Verzoekende partijen, beiden van Macedonische nationaliteit, respectievelijk geboren te X, op X en te X, op X, dienen op 4 februari 2004 een asielaanvraag in. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 15 juli 2002 de bevestigende beslissingen tot weigering van verblijf. Tegen deze beslissingen werd een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad van State. Het beroep is op 22 februari 2006 bij arrest nr. 155.421 verworpen.

1.2. Op 31 oktober 2005, dienen verzoekende partijen een eerste aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van het ten tijde van de aanvraag geldende artikel 9, al.3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 13 juni 2006 verklaart de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de aanvraag onontvankelijk.

1.3. Op 6 juni 2006 dienen verzoekende partijen een tweede asielaanvraag in. Op 12 juni 2006 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissingen tot weigering van inoverwegingname van de asielaanvraag. Tegen deze beslissingen is een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad van State.

1.4. Op 11 september 2006, dienen verzoekende partijen een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet. Op 21 januari 2008 verklaart de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de aanvraag onontvankelijk. De bestreden beslissing wordt aan verzoekende partijen ter kennis gebracht op 30 januari 2008.

Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…) In toepassing van art. 9, 3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen :

De aangehaalde elementen vormen geen uitzonderlijke omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkenen geïntegreerd zouden zijn, Duits zouden spreken, duurzame bindingen in België zouden hebben opgebouwd, een vrienden- en kennissenkring zouden hebben opgebouwd, hun jongste kind hier geboren is, en werkbereid zouden zijn, is op zich niet uitzonderlijk en verantwoord niet dat de aanvraag tot regularisatie op grond van art. 9 van de wet van 1980 in België wordt ingediend. Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land zouden dienen te verlaten. De duur van de procedures (namelijk iets meer dan 4 maanden voor de eerste asielprocedure en 6 dagen voor de tweede asielprocedure) was ook niet van de aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkenen ontvingen op 22/06/2004 een bevestigende beslissing van weigering van verblijf van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen waarmee hun eerste asielaanvraag werd afgesloten. Betrokkenen verkozen geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verbleven tot 06/06/2006 illegaal in België. Uit dit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie. Op 06/06/2006 vroegen betrokkenen voor de tweede maal asiel aan. Op 12/06/2006 ontvingen betrokkenen een beslissing ‘weigering in behandeling nemen’ waarmee ook hun tweede asielaanvraag werd afgesloten.

Het feit dat de kinderen van betrokkenen hier school lopen betekent enkel dat hun recht op onderwijs hen niet werd ontkend. Dit gegeven verandert echter niets aan de vaststelling dat de

ouders bewust de keuze hebben gemaakt hun illegaal verblijf verder te zetten. Uit illegaal verblijf kan echter geen verblijfsrecht ontstaan louter op basis van het illegale karakter van het aangehouden verblijf. Het feit dat de kinderen gedurende enkele jaren onderwijs hebben genoten vormt geen grond voor een verblijfsregularisatie. Bovendien tonen betrokkenen niet aan dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden zijn.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie.

De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een persoonlijk levenssfeer. De verplichting om via de reguliere procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen geldt immers voor het hele gezin, er is dus geen sprake van het verbreken van familiale banden.

De loutere vermelding van art. 1 van het verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of ontterende behandeling of bestraffing, volstaat niet als buitengewone omstandigheid, daar er geen bewijzen van aanwezig zijn.

De wet van 22/12/1999 was een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van art. 9 van de wet van 1980.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit een inbreuk begingen tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Het feit dat betrokkenen een beroep lopende hebben bij de Raad van State schorst de asielpprocedure niet, noch opent het een recht op verblijf en kan aldus niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid.

Tot slot hebben de problemen in hun land van herkomst reeds het voorwerp uitgemaakt van een diepgaand onderzoek in het kader van de asielaanvraag. Deze aanvraag werd afgewezen. Zoals blijkt uit de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) van 18/06/2004 kan er overigens geen geloof worden gehecht aan de ingeroepen herkomstlandproblemen. Dat onmogelijk, zonder voorleggen van bijkomend bewijsmateriaal, diezelfde verklaringen – die als ongeloofwaardig werd bevonden – in huidige procedure wel aanvaard kunnen worden. (...)”

Op 30 januari 2008 worden aan verzoekende partijen de bevelen om het grondgebied te verlaten betekend. Dit zijn de tweede en derde bestreden beslissingen.

2. Ontvankelijkheid

Verwerende partij werpt bij wege van exceptie de onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing op wegens niet “op basis van concrete gegevens aantonen van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel” ingevolge artikel 39/82, §2 van de Vreemdelingenwet.

Er bestaat geen noodzaak om hierover uitspraak te doen. Een onderzoek hiervan en een uitspraak hierover is slechts noodzakelijk indien zou blijken dat de grondvoorwaarden voor het toewijzen van de vordering tot schorsing vervuld zijn, wat, zoals hierna zal blijken, te dezen niet het geval is. De exceptie wordt derhalve niet bijgetreden.

3. Onderzoek van het beroep.

3.1. In een eerste middel voeren verzoekende partijen de schending aan van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: Wet Motivering Bestuurshandelingen) en van de artikelen 3 en 8 het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, van 4 november 1950 (hierna: EVRM). Ter adstruering van het eerste middel zetten zij het volgende uiteen:

“EERSTE MIDDEL

Schending van artikelen 9.3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen; schending van het algemeen principe van goed bestuur, van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandeling; van artikelen 3 en 8 van de Europese Conventie tot bescherming tot de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden; Overwegend dat de bestreden beslissing volledig stereotiep is en niet aan de voorwaarden van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandeling en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 voldoet;

Dat de motivering van de bestreden beslissing de bijzonderheden van de situatie van de eisers niet in aanmerking neemt, zoals werd uitgelegd in hun aanvraag van 11 september 2006 tot machtiging tot verblijf op basis van artikel 9.3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen ;

Dat het verplicht is, conform artikel 62 van de wet van 15 december 1980, een beslissing adequaat te motiveren, zonder manifest appreciatiefout;

Dat in hun aanvraag tot machtiging tot verblijf de eisers zeer concrete voorbeelden van hun integratie hebben gegeven; dat de eiser een mogelijk heeft om bij X te werken; dat een verplichte terugkeer deze arbeidsmogelijkheid in het gedrang zou brengen alsook al de relaties die de eisers hebben kunnen opbouwen tijdens hun verblijf in België daar ze niet weten voor hoe lang ze België zouden moeten verlaten;

Dat er ook niet over de « de facto » staatsloosheid van de kinderen geantwoord werd en hoe ze concreet naar Macedonië zouden kunnen reizen om de aanvraag tot machtiging tot verblijf in te dienen; dat er geen rekening gehouden werd met het feit dat een staatsloosheidsprocedure gestart ging worden terwijl het in de brief van 24 december 2007 van de raadsman van de eisers vermeld werd;

Dat er helemaal niet geantwoord werd over de praktische mogelijkheden voor de eisers om hun aanvraag in Macedonië in te dienen daar er geen ambassade bestaat en daar ze naar Bulgarije zouden moeten gaan om hun aanvraag bij de Belgische ambassade in te dienen; dat dit ook vermeld werd in de brief van 24 december;

*Dat de Raad van State reeds veroordeelt heeft dat « Considérant qu'il suit des articles 2 et 3 de la loi du 15 décembre 1980 précité que la demande d'autorisation de séjour doit en principe être introduite auprès d'un poste diplomatique ou consulaire belge compétent pour le lieu de sa résidence ou de son séjour à l'étranger sauf si des circonstances exceptionnelles justifient qu'elle soit introduite en Belgique; que, contrairement à ce que relève la décision attaquée, les requérants font valoir des éléments **préds** à l'appui de leurs allégations quant à ce, à savoir le fait, non contesté par la partie adverse, de ne pouvoir effectuer dans leur propre pays les démarches prévues par l'article 2, alinéa 2 précité, étant donné l'absence de poste diplomatique ou consulaire belge au Kosovo, et de n'être pas autorisé au séjour à Tirana (Albanie) ni à Sofia*

(Bulgarië), villes où la démarche devrait être faite; qu'en se bornant à répondre, à ce propos, que les requérants « n'apportent aucun élément pertinent ni un temps soit peu circonstancié pour étayer leurs allégations », la partie adverse n'a pas adéquatement motivé sa décision sur ce point; que, dans cette mesure, le moyen unique est sérieux, la partie adverse n'ayant pas correctement répondu d'un des éléments invoqués les requérants à titre de circonstances exceptionnelles. » (arrest n° 131.269 van 11 mei 2004; zie ook arresten n°84.571 van 6 januari 2000, n° 100.812 van 13 november 2001).

Dat er ook niet gesproken wordt over de psychologische problemen van de eiseres die nochtans in de brief van 24 december vermeld werden; dat de eiseres aan depressie lijdt; dat er hierover niet gesproken wordt in de bestreden beslissing; dat de eiseres verplichten haar aanvraag in Macedonië in te dienen niet evenredig is ten opzichte van de doelen van de Belgische staat - het strijden van illegale immigratie — omwille van de psychologische staat van de eiseres; dat er een attest van de psycholoog X aan de aanvraag toegevoegd werd;

Dat de bestreden beslissing een stereotiep antwoord geeft betreffende de scholing van de kinderen; dat de Raad van State reeds veroordeelt heeft dat het als buitengewone omstandigheid beschouwd kon worden (Arrest n°121.928 van 30 juli 2003; arrest n°122.054 van 8 augustus 2003; arrest n°1 31.652 van 24 mei 2004); dat een terugkeer van de kinderen naar Macedonië voor het indienen van de aanvraag tot verblijf hun schooljaar in het gedrang zal brengen; dat dit een schending van de evenredigheidsbeginsel is;

Dat, ten aanzien van de motieven die in de brief van 24 december ingeroepen werden, de bestreden beslissing niet correct gemotiveerd is;

Dat de bestreden beslissing formeel en stereotiep is aan de beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag tot machtiging tot verblijf van de eisers;

Dat het eerste middel gegrond is ;”

3.2. Verzoekende partijen betogen dat de motivering stereotiep is en dat er geen antwoord is gegeven op de bijzonderheden van hun situatie zoals uiteengezet in hun aanvraag van 11 september 2006. Verzoekers verwijzen naar hun zeer concrete voorbeelden van hun integratie; dat zij de mogelijkheid hebben om bij X te werken en dat een verplichte terugkeer deze arbeidsmogelijkheid in het gedrang brengt, alsook hun relaties in België. Dat ten aanzien van de motieven die in de brief van 24 december 2007 werden ingeroepen de bestreden beslissing niet correct is gemotiveerd. Dat in die zin niet werd geantwoord op hun argument van de “de facto” staatloosheid van de kinderen en hoe ze concreet naar Macedonië zouden kunnen reizen; dat er evenmin rekening werd gehouden met het feit dat zij een staatloosheidsprocedure hebben gestart; dat er ook niet werd geantwoord over de praktische moeilijkheden om hun aanvraag in Macedonië in te dienen daar er geen ambassade bestaat en ze naar Bulgarije zouden moeten gaan. Verzoekers verwijzen naar rechtspraak van de Raad van State waaruit blijkt dat de verwerende partij dient te antwoorden op de vraag hoe verzoekers hun aanvraag kunnen indienen wanneer er in hun land van herkomst geen ambassade is en zij geen verblijfsrecht hebben van een naburig land. Verzoekers verwijzen eveneens naar het gebrek aan antwoord op de psychologische problemen waaraan tweede verzoekster lijdt en dat dit in de brief van 24 december 2007 nochtans uitdrukkelijk werd vermeld. Dat de bestreden beslissing ten slotte slechts een stereotiep antwoord geeft betreffende de scholing van de kinderen terwijl de Raad van State reeds geoordeeld heeft dat het als buitengewone omstandigheid kan worden beschouwd en dat een schooljaar voor de kinderen in het gedrang komt waardoor het evenredigheidsbeginsel wordt geschonden.

3.3. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een

"afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Tevens dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) behoort zijn beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op basis van artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet, in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt, zodat verzoekers bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren en dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

3.3.1. Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat verzoekers geen buitengewone omstandigheden hebben ingeroepen die de aanvraag in België kunnen rechtvaardigen.

Het ten tijde van verzoekers aanvraag tot machtiging tot verblijf geldende artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister van Binnenlandse Zaken of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van openthoud in het buitenland.

In buitengewone omstandigheden kan die machtiging door de vreemdeling worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft; deze zendt ze over aan de Minister van Binnenlandse Zaken of aan diens gemachtigde. In dat geval zal ze in België worden afgegeven."

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van openthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden, waarvan sprake in artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9, derde lid, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in :

1° Wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

- 2° Wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid;

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partijen een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de verwerende partij na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat. Verzoekers verwijzen in hun aanvraag van 11 september 2006 voor wat betreft de “uitzonderlijke omstandigheden” naar het feit dat hun leven ernstig in gevaar is in hun land van herkomst en dat indien zij zouden gedwongen worden terug te keren artikel 3 EVRM en “artikel 1 van het verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10 december 1984” zou worden geschonden; dat het “onwenselijk is voor de kinderen” aangezien zij in België gedurende jaren “op regelmatige wijze naar school gaan” en “zich aangepast hebben aan het Belgisch schoolprogramma”; dat zij aan de criteria voldoen zoals die van toepassing waren bij de regularisatiewet van 22 december 1999 en reeds geruime tijd in België verblijven, goed geïntegreerd zijn, Duits spreken, de kinderen naar school gaan en één van hun kinderen in België is geboren; dat hun beroep tegen de beslissing met betrekking tot “hun asielaanvraag bij de Raad van State nog steeds hangende is” en dat de gemachtigde van de minister tot een “belangenafweging” dient over gaan en dat een “terugleiding naar de grens onmenselijk is en niet in verhouding staat met het doel dat men wilt bereiken”.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekers hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in hun land van oorsprong hebben ingediend, niet werden aanvaard of bewezen. De verwerende partij geeft in de bestreden beslissing hieromtrent volgende notities op:

- Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.
- De loutere vermelding van art. 1 van het verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing, volstaat niet als buitengewone omstandigheid, daar er geen bewijzen van aanwezig zijn.
- De problemen in hun land van herkomst hebben reeds het voorwerp uitgemaakt van een diepgaand onderzoek in het kader van de asielaanvraag. Deze aanvraag werd afgewezen. Zoals blijkt uit de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) van 18 juni 2004 kan er overigens geen geloof worden gehecht aan de ingeroepen herkomstlandproblemen. Dat onmogelijk, zonder voorleggen van bijkomend bewijsmateriaal, diezelfde verklaringen – die als ongeloofwaardig werden bevonden – in huidige procedure wel aanvaard kunnen worden.
- Het feit dat de kinderen van betrokkenen hier school lopen betekent enkel dat hun recht op onderwijs hen niet werd ontkend. Dit gegeven verandert echter niets aan de vaststelling dat de ouders bewust de keuze hebben gemaakt hun illegaal verblijf verder te zetten. Uit illegaal

verblijf kan echter geen verblijfsrecht ontstaan louter op basis van het illegale karakter van het aangehouden verblijf. Het feit dat de kinderen gedurende enkele jaren onderwijs hebben genoten vormt geen grond voor een verblijfsregularisatie. Bovendien tonen betrokkenen niet aan dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

- De wet van 22 december 1999 was een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van art. 9 van de Vreemdelingenwet.

- het feit dat betrokkenen geïntegreerd zouden zijn, Duits zouden spreken, duurzame bindingen in België zouden hebben opgebouwd, een vrienden- en kennissenkring zouden hebben opgebouwd, hun jongste kind hier geboren is, en werkbereid zouden zijn, is op zich niet uitzonderlijk en verantwoord niet dat de aanvraag tot regularisatie op grond van art. 9 van de Vreemdelingenwet in België wordt ingediend. Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land zouden dienen te verlaten. De duur van de procedures (namelijk iets meer dan 4 maanden voor de eerste asielprocedure en 6 dagen voor de tweede asielprocedure) was ook niet van de aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

- Het feit dat betrokkenen een beroep lopende hebben bij de Raad van State schorst de asielprocedure niet, noch opent het een recht op verblijf en kan aldus niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid.

- Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft, kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een persoonlijk levenssfeer. De verplichting om via de reguliere procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen geldt immers voor het hele gezin; er is dus geen sprake van het verbreken van familiale banden.

Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat op alle voorgaande elementen aangevoerd als buitengewone omstandigheid werd geantwoord. Waar verzoekers verwijzen naar hun argumenten in verband met hun arbeidsmogelijkheid bij X, de “de facto” staatloosheid van de kinderen, de aangevatte staatloosheidsprocedure, het gebrek aan een ambassade in Macedonië en de psychologische problemen van tweede verzoekster wordt vastgesteld dat deze elementen niet werden aangevoerd in de aanvraag van 11 september 2006. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Verzoekers verwijzen naar een brief van 24 december 2007 die aanvullende elementen bevat op hun aanvraag van 11 september 2006. Uit het administratief dossier blijkt echter niet dat verzoekers of hun raadsman op 24 december 2007 een brief hebben ingediend. Verzoekers laten na in concreto aan te tonen dat zij de bijkomende stukken en de brief van 24 december 2007 (zoals bijgevoegd aan het verzoekschrift) wel degelijk bij de verwerende partij hebben ingediend. Aangezien uit het administratief dossier niet blijkt dat de brief van 24 december 2007 werd ingediend kon het bestuur bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening houden met de bovenvermelde argumenten en kon het bestuur ter zake niet nagaan of verzoekers zich bevinden in een buitengewone omstandigheid met betrekking tot deze aanvullende elementen. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken uitvoerig is ingegaan op alle door verzoekers aangehaalde elementen betreffende de buitengewone omstandigheden in hun aanvraag van 11 september 2006. Uit wat voorafgaat blijkt dat de conclusie dat er geen buitengewone omstandigheden aanwezig zijn niet kennelijk onredelijk, noch onjuist is. De bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven.

3.3.2. Daar waar verzoekers stellen dat slechts een stereotiep antwoord wordt gegeven betreffende de scholing van de kinderen wordt verwezen naar de opmerking hierboven, met name dat de Raad enkel bevoegd is na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. Uit de motivering in de bestreden beslissing waarin wordt gesteld dat *“het feit dat de kinderen van betrokkenen hier school lopen betekent enkel dat hun recht op onderwijs hen niet werd ontkend. Dit gegeven verandert echter niets aan de vaststelling dat de ouders bewust de keuze hebben gemaakt hun illegaal verblijf verder te zetten. Uit illegaal verblijf kan echter geen verblijfsrecht ontstaan louter op basis van het illegale karakter van het aangehouden verblijf. Het feit dat de kinderen gedurende enkele jaren onderwijs hebben genoten vormt geen grond voor een verblijfsregularisatie. Bovendien tonen betrokkenen niet aan dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden zijn”* blijkt niet dat zij de feitelijke gegevens niet correct heeft beoordeeld en verzoekers laten na aan te tonen dat zij onredelijk tot haar besluit is kunnen komen. Zelfs indien de beslissing is gemotiveerd met een stereotiep antwoord, betekent dit louter feit op zich alleen nog niet dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (R.v.St., nrs. 164.171, 27 oktober 2006 en 172.821, 27 juni 2007).

3.3.3. Verzoekers stellen dat de Raad van State reeds heeft geoordeeld dat de scholing van de kinderen als een buitengewone omstandigheid kan worden beschouwd. De vaste rechtspraak van de Raad van State stelt echter dat dit op zich geen buitengewone omstandigheid vormt (R.v.St. nrs. 116.916, 11 maart 2003; 171.873, 6 juni 2007; 171.410, 22 mei 2007; 177.214, 27 november 2007 en 168.531, 5 maart 2007). Bovendien tonen verzoekers niet aan dat een scholing voor de kinderen niet in het land van herkomst kan worden verkregen. De scholing van de kinderen behoeft geen gespecialiseerd onderwijs, met een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst is te vinden. Verzoekers hebben overigens steeds geweten dat de scholing van hun kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken concludeerde dan ook redelijkerwijs dat *“uit illegaal verblijf kan echter geen verblijfsrecht ontstaan louter op basis van het illegale karakter van het aangehouden verblijf. Het feit dat de kinderen gedurende enkele jaren onderwijs hebben genoten vormt geen grond voor een verblijfsregularisatie”* en dat het schoollopen van de kinderen verzoekers niet verhindert om de aanvraag tot regularisatie in hun land van herkomst in te dienen. Dat het evenredigheidsbeginsel wordt geschonden kan niet worden aangenomen.

3.3.4. Wat de schending van de artikelen 3 en 8 EVRM betreft, verzuimen verzoekers in concreto aan te tonen op welke wijze de bestreden beslissing deze bepalingen schendt, zodat het middel wat de aangevoerde schending van artikel 3 en 8 EVRM betreft onontvankelijk is.

3.3.5. Verzoekers maken met hun betoog op generlei wijze aannemelijk dat de motivering niet afdoende zou zijn en de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken niet in alle redelijkheid tot de door hem in de bestreden beslissing gedane vaststelling kon komen. Het feit dat ze het niet eens zijn met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de minister volstaat evenwel niet om de motieven te weerleggen. De gemachtigde van de minister is in casu alle pertinente gegevens nagegaan waarover hij op het ogenblik van de bestreden beslissing beschikte. De door verzoekers aangevoerde grieven maken geenszins aannemelijk dat de gemachtigde van de minister niet in alle redelijkheid tot de bestreden beslissing is gekomen, dat de materiële motiveringsplicht zou zijn geschonden of dat hij een manifeste appreciatiefout zou hebben gemaakt.

Het eerste middel is ongegrond.

3.4. In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het algemeen principe van goed bestuur, van de artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen en van de artikelen 3 en 13 EVRM. Ter adstruering van het tweede middel zetten zij het volgende uiteen:

“TWEEDE MIDDEL

Schending van artikelen 9.3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen; schending van het algemeen principe van goed bestuur, van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandeling en van artikelen 3 en 13 van de Europese Conventie tot bescherming tot de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden; Overwegend dat de eisers, in hun aanvraag tot machtiging tot verblijf op basis van artikel 9.3 van de wet van 5 december 1980, verklaard hebben dat hun procedure voor de Raad van State nog steeds hangend is en dat ze over een daadwerkelijk rechtsmiddel wensen te beschikken ten aanzien van de bevestigende beslissing van weigering van verblijf van het Commissariaat-generaal voor vluchtelingen en staatlozen van juli 2004;

Dat de bestreden beslissing hier een stereotiep antwoord op geeft;

Dat de eisers onmenselijke en onterende behandelingen inroept in tegenstrijd met artikel 3 van de Europese Conventie tot bescherming tot de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden; dat artikel 13 van de Europese Conventie tot bescherming tot de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden die het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel toekent hen de mogelijkheid moet geven om op het Belgisch grondgebied te blijven totdat de Raad van State zich over hun verzoekschrift tot schorsing en nietigverklaring heeft uitgedrukt;

Dat in de zaak CONKA / Belgique, het Europese Hof voor Mensenrechten België veroordeelt heeft, ten opzichte van de hangende aard van het beroep voor de Raad van State; dat de eisers toegelaten dienen toegelaten te worden op het Belgisch grondgebied totdat er over hun beroep veroordeelt wordt, conform dit arrest en artikel 13 van Europese Conventie tot bescherming tot de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden ;

Dat het tweede middel gegrond is;”

3.4.1. Verzoekers stellen dat zij slechts een stereotiep antwoord hebben gekregen op hun argument dat hun procedure voor de Raad van State nog steeds hangende is en dat zij verwijzen naar de toepassing van artikel 3 EVRM en 13 EVRM waardoor hen de mogelijkheid moet worden gegeven om op het Belgisch grondgebied te blijven totdat de Raad van State zich over hun verzoekschrift heeft uitgesproken. Verzoekers verwijzen ook naar de zaak CONKA van het Europees Hof voor de Mensenrechten.

3.4.2. Artikel 13 EVRM heeft geen onafhankelijk bestaan en kan dus slechts worden ingeroepen in samenhang met de verdragsbepaling waarvan de schending wordt ingeroepen. Verzoekers voeren in casu de schending aan van artikel 3 EVRM, doch laten na in concreto aan te duiden op welke wijze de bestreden beslissing dit laatst genoemde artikel schendt. Opgemerkt wordt dat artikel 3 EVRM vereist dat de verzoekende partijen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat in het land waarnaar ze mogen worden teruggeleid, zij een ernstig en reëel risico lopen te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt zal zijn beweringen moet staven met een begin van bewijs, zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM.

De omstandigheid dat de verzoekers eventueel van het grondgebied verwijderd worden, belet hen niet hun annulatieberoep bij de Raad van State verder te zetten. Verzoekers zijn niet verplicht persoonlijk te verschijnen voor de Raad van State. Bovendien heeft het beroep bij de Raad van State in beginsel geen schorsende werking zodat geen rechtsregel de verwerende partij verhindert om een bevel te geven om het grondgebied te verlaten. Het

arrest Conka heeft niet als gevolg dat er geen verwijderingsmaatregel kan worden genomen. De vereiste van het effectief beroep houdt in dat een verwijderingsmaatregel na een weigering tot verblijf, niet kan geschieden zonder dat verzoekende partijen de mogelijkheid hadden om deze verwijderingsmaatregel aan te vechten (R.v.St. nr. 109.040, 9 juli 2002).

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Uit voorgaande blijkt dat de zaak slechts korte debatten heeft vereist. Verzoekers hebben geen middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN :

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig april tweeduizend en acht door:

mevr. Ch. BAMPS, kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

Ch. BAMPS.